

Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, 1919 m. rudenį, Kaunas

Laukiu laikiu Tavę!

Laukiu laikiu Tavę!

Kaip žvaigždės[,] vienužės vienintelės, kuri liūdną mano naktį man kelią nušviečia!

Laukiu Tavę! Juk aš esu dulkė[,] mažutė mažulėlė[,] ant viešojo kelio – kurios vienužė dalia – lėkti su vėjumi.

Laukiu tavę! Aš nežinau, kaip aš tau pasakysiu, kiek aš tavę pasiilgau! Aš nežinau, kaip aš tau pasakysiu[,] kaip aš trokštu Tavo akysna pažvelgti, pabūti tavy, tavo sielos gelmėse. Juk tu žinai, koks aš vienas pasauly! Juk tu žinai[,] kad[,] be tavę[,] aš tikrai vėją teturiu, kurs juodąją naktį mano dūšią plėšriai ėda! Juk tu žinai, kad vieno tavo gero žvilgsnio pakanka, kad aš būčiau laimingas, kad aš džiaugtaus kaip vaikas, kad aš mylėtau pasaulį.

Laukiu tavę labiau negu Saulės šypsenos, laikiu Tavę labiau[,] negu mano pasiilgimas pasakyti gali.

O numylėta[,] mano numylėta!

Kad nors vėjas taip skaudžiai nestaugtų!

Kad nors sapnas tavo šešėlių atneštų! Kad nors ašaromis pasiilgimą mano galėtau išverkti!

Kad nors pasimelsti mokėtau!

Ar tu girdi mano raudą ašarotą?

Aš nepailsiu kartoti: ateik – išgirsk[,] kaip siela verkia!

Tokia jau mano dalia – tokia jau dalužė liūdna!

Aš visą ją ašarom nuplausiu[,] by tik tu ateitum!

Mano liūdną dalužę ašarom nuplausiu!

Miela, miela numylėta!

Tau dainuoju vaitodamas[,]

Besiilgint svaitėdamas!

Ak, kam vėjas taip pašėlusiai liūdnai staugia!

Kad būčiau Tavo šešėlis – galėčiau su pastaru spinduliu numirti, o dabar verkiu kaip dulkė prie viešojo kelio rasoje.

Ateik – ateik!

KOMENTARAI